

Apropament a dues òperes des de l'institut

Projecte Pigmalíó, a partir del conveni de Institut Carles Rahola i Amics de l'òpera de Girona

Pigmalíó, el mític escultor de l'illa de Xipre, absorbit per la perfecció de la seva obra Galatea, se n'enamorà; i Afrodita, deessa de l'amor, féu que l'estimada de marbre canviés la pedra freda per càlida pell. Aquest mite —més enllà de l'onanisme escultòric i la primitiva concepció femenina que l'emboliquen— dona nom a una iniciativa nascuda enguany de la mà d'un grup de docents de l'Institut Carles Rahola i Llorens. Es tracta d'una proposta didàctica i vocacional que reuneix alumnes amb interessos en el món de les arts escèniques. Transformem el mite en una metàfora de la creació, les arts i la bellesa, i l'òpera n'ha estat el punt de partida. Un art total, deia Nietzsche; un art immersiu i absolut que sintetitza música i teatre, i que, tanmateix, sovint queda allunyat de les generacions més joves. Enmig del pragmatisme i la immediatesa, l'òpera es presenta com una pausa. Un interval de temps que es mou al compàs de la veu i l'orquestra. Aquest curs 2025-2026 hem realitzat diverses activitats, gentilesa dels Amics de l'Òpera de Girona, entre les quals destaquen xerrades i tres nits d'òpera que van deixar empremta. Per això, dos alumnes volem compartir la nostra experiència. El Liceu és imponent; i L'elisir d'amore, lleugera, còmica i romàntica, és una gran introducció a l'òpera. Sempre m'ha apassionat l'art i, des que el projecte va començar a prendre forma, l'òpera s'ha fet un lloc al meu Spotify. Veus prodigioses, filigranes vocàliques i canvis de ritme enginyosos: allò que m'interessa de la música ho vaig trobar sota una altra sintaxi. I el Liceu va consolidar-ho. Un cas d'amor no correspost amb un militar que s'hi interposa; i el pobre Nemorino, estafat amb la poció amorosa d'un venedor de fums. En ser-ne el director escènic Mario Gas, vam gaudir d'una harmonia perfecta entre interpretació i veu. La posada en escena, ambientada en un poble de la Itàlia feixista, et situava en un carreró que, des que la primera nota va emergir del fossat, va prendre vida; i l'escenari s'anà omplint fins a desembocar en divertits duets entre la bella Adina, l'enamoradís Nemorino, el pompós general Belcore i el xerraire Dottore Dulcamara. (Grau) Mai hauria imaginat veure'm immersa en un espectacle tràgic com el de Norma al Teatre Municipal de Girona. Fins aquell vespre, l'òpera m'havia semblat distant i feixuga, reservada a una minoria; i, alhora, la contemplava amb cert respecte. Però l'obra romàntica ho va capgirar: la música, el llenguatge i la narrativa van endinsar-me en el temps de gals i romans i en un món regit per passions, lleialtats i un destí fatal. Norma, sacerdotessa casta del temple d'Irminsul, viu atrapada entre el seu deure davant del poble gal i l'amor secret que l'uneix amb Pollione, procònsol de Roma. El drama s'embolica amb la jove Adalgisa, mentre la música de Bellini l'acompanya com un coixí que realça les veus belcantistes; fent que tot avanci cap a un desenllaç en què l'amor post mortem pren forma de veu i cos —tot esclarint per què el suïcidi fou l'esport preferit dels romàntics—. Així doncs, gràcies al Projecte Pigmalíó i als Amics de l'Òpera de Girona, per a nosaltres aquest art ara és més viu que mai. (Paula) Grau Bonaterra i Donadeu i Paula Vega Saenz de Pablo són alumnes de 2n de batxillerat de l'Institut Carles Rahola de Girona

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/girona/2026/08/13/apropament-dues-operes-des-de-institut-133289295.html>